

Fra et vindue i Vartov

Ud til den grønne vold, der går rundt om København, ligger en stor, rød gård med mange vinduer, i dem vokser balsaminen og ambratræet; fattigt ser der ud derindenfor, og fattige gamle folk bor der. Der er Vartov.

Se! op til vindueskarmen læner sig en gammel pige, hun plukker det visne blad af balsaminen og ser ud på den grønne vold, hvor lystige børn tumler sig; hvad tænker hun på? Et livs drama ruller op for tanken.

De fattige små, hvor lykkeligt de leger! hvilke røde kinder, hvilke velsignede øjne, men hverken sko eller strømper har de på! de danser på den grønne vold der, hvor sagnet fortæller at for mange år tilbage, da jorden der altid sank, blev et uskyldigt barn lokket med blomster og legetøj ind i den åbne grav, som de murede til medens den lille legede og spiste. Da lå volden fast og bar snart et dejligt grønsvær. De små kender ikke sagnet, ellers ville de høre barnet græde endnu dernede under jorden, og duggen på græsset ville synes dem de brændende tårer. De kender ikke historien om Danmarks konge, der da fjenden lå udenfor, red her forbi, og svor, han ville dø i sin rede; da kom kvinder og mænd, de gød kogende vand ned over de hvidklædte fjender, som i sneen kravlede op ad den ydre voldside.

Lystigt leger de fattige små.

Leg, du lille pige! snart kommer årene - ja, de velsignede år: Konfirmanderne spadserer hånd i hånd, du går i hvid kjole, den har kostet din moder nok, og dog er den syet om af en større, gammel! du får et rødt sjal, det hænger dig for langt ned, men så kan man se, hvor stort det er, hvor alt for stort! du tænker på din stads og på den gode Gud. Dejlig er en vandring på volden! Og årene går med mange mørke dage, men med ungdomssind, og du får en ven, du ved det ikke! I mødes; I vandrer på volden i det tidlige forår, når alle kirkeklokker ringer på store bededag. Der er endnu ikke violer at finde, men ud for Rosenborg står der et træ med de første grønne knopper, dér standser I. Hvert år skyder træet grønne grene, det gør ikke hjertet i menneskets bryst, gennem dette glider flere mørke skyer, end Norden kender. Stakkels barn, din brudgoms brudekammer bliver ligkisten, og du bliver en gammel pige; fra Vartov ser du bag balsaminen ud på de legende børn, ser din historie gentages.

Og det er just det livsdrama, der ruller op for den gamle pige, der ser ud på volden, hvor solen skinner, hvor børnene med røde kinder og uden strømper og sko jubler, som alle de andre himlens fugle.

* * *